

godt kunne hjælpe os med det Cavalleri, vi have, og saaledes som vi have det; men der er Ingen, der tvivler om, at hvad vi kunne gjøre for at forbedre vort Infanteries Udrustning, det bør vi gjøre. Jeg maa derhos tilstaae, at det Argument forekommer mig, at sige overmaade Lidet, at vi ved at gjøre Carabinbestillingen paa samme Tid som Geværbestillingen opnaae en bedre Behandling af vedkommende Fabrikant; det er saa Lidet, hvad derved kan vindes, at det viselig ikke kan komme i Betragtning. Gaae vi ind paa en Bestilling af disse Carabiner, saa have vi med det Samme gjort et meget stærkt Skridt henimod at faae et Cavalleri, til hvis Uddannelse vi, naar der bliver Spørgsmaal derom ved senere Bevillinger, maae finde os i, at der fordres ikke blot flere Penge, — hvilket allerede er slemt nok, naar det paa nogen Maade kan undgaaes — men, hvad der er værre, en langt større Byrde af Folket, idet de unge Mænd, der i saa Fald here saa uheldige at blive udfrosne til Cavalleriet, maae være fattede paa en langt besværligere og længere Tjenestetid end den nuværende, der vistnok i Sammenligning f. Ex. med Infanteriets er altfor lang. Jeg kan saaledes ikke Andet end være en Modstander af denne Bevilling i dette Dieblit, ogsaa af den Grund, at, medens jeg ikke kan see nogen Fare for Landets Forsvar i, at vi ikke afgjøre dette Spørgsmaal nu, vil en saadan Bevilling komme til at øve et vist Tryk paa de eventuelle Bestemmelser i Organisationsplanen om Indretningen og Styrken af det Cavalleri, der skal holdes i Fremtiden. Jeg er overbevist om, at den høiagtede Krigsminister allerede har kunnet overbevise sig om, og fremdeles vil faae Anledning til at blive overbevist om, med hvilken Nidkjærhed vi ville være beredte paa at bringe vore Sønnen og vore Penge som Offre for et godt Forsvarsvæsen; men jo mere dette er Tilfældet, og jo mere den ærede Minister, fremfor Noget, bør sætte Priis paa at bevare denne Stemning hos os og hos Folket. — thi naar Alt kommer til Alt, er dette Betingelsen, det Frugtbringende ved den hele Sag — desto mindre bør han i den Modstand, her gjøres mod for Dieblittet at bevilge denne Sum til Cavalleriet, — hvorom der langt

naturaligere og sikkrere kan tales om de Par Maaneder, inden hvilke vi efter Krigsministerens egne Ytringer idag maae haabe, at Organisationsplanen foreligger —, finde nogen egentlig Opfordring til med den Styrke, han har gjort, at bekæmpe vor Begjæring om, at Spørgsmaalet om disse Cavallericarabiner her maa forblive uafgjort og udsættes til længere hen i Tiden. Det stæer ikke saameget af Hensyn til den Sum, hvorom der er Tale, skjøndt jeg maa tilstaae, at jeg ganske understriker den Bemærkning, et æret Medlem af Udvalgets Fleertal allerede har gjort, at jo villigere vi ere til at bringe Offre for Forsvarsvæsenet, desto strengere maae vi være i Omhyggelighed for ikke at bevilge een eneste Skilling noget Dieblit, førend det staaer klart, at den bør bevilges, men jeg vil sætte, at det viser sig, at den militaire Theori kommer til det Resultat — hvilken Anskuelse beles af de enkelte Militaire, jeg kjender, og finder en Understøttelse i militaire Forsatteres Forudsigelser i den nyeste Tid — at Cavalleriets Rolle som særskilt Vaaben kan siges at være udspillet, kan det da være passende for os, at vi, naar der ikke er den mindste Risico ved at opsætte Spørgsmaalets Afgjørelse et Par Maaneder, allerede idag foregribe den ved at decretere Anskaffelsen af nogle Carabiner, der, naar vi først have dem, ganske vist ville. — imod den høitærede Krigsministers Villie, havde jeg nær sagt, — blive indøvede og brugte, og derved fremkalde en Øvelse, en Brug, en Nødvendighed for at holde Cavalleriet tilstede, der maastee i og for sig ikke er velgrundet. Jeg beder den høitærede Minister, at han ikke i denne Modstand af flere Medlemmer, i alt Fald af mig, vil see nogen- somhelst Mangel paa Ønske om at understøtte de Bestræbelser, vi haabe, han vil lægge for Dagen, for endelig at staffe os Noget, der er et virkeligt Forsvar; men jeg beder ham tillige om at overveie, om dog virkelig en Udsættelse i de Uger, hvorom der kan være Tale, indtil Organisationsloven foreligger, er af en saadan Betydning, at han med den Energi, hvormed han synes at ville det, bør fastholde sit Forlangende i dette Punkt. Jeg skal tilføie, forinden jeg sætter mig, at jeg overhovedet med